

Рано і пізно

Леонід Куліш-Зіньків

Попросила мама синочка Ховрашка, щоб той назбирав серед поля трохи пшеничних зерен.

— Незабаром, синочку, настане зима. Сніг вкриє землю білою скатертиною, морози придуть до нас злі-презлі. Отож треба нам їжею на зиму заpastись. Я, — продовжувала мама, — піду ген далеко, аж на те поле. А ти тут поблизу нірки трохи зерна назбираєш.

— Ще так рано?! — сказав у відповідь Ховрашок. — Полежу ще трішки.

Пішла мама на далеке поле, а малий продовжував ніжитись у нірці. Ополудні прийшла Ховрашкова мама з чималою торбинкою зерна.

— Мамо! Мамо! Як ти багато зерна назбирала! Мабуть, уже й обідати пора? — весело пропищав Ховрашок.

— Ще рано, — відповіла та. — Піду іще назбираю пшеничного зерна. — Та й пішла собі.

Коли вже зовсім звечоріло, і мама повернулась до своєї нірки, вона знову запитала свого синочка:

— Чи ж багато ти назбирав зерна, мій маленький?

— Та ж було уже пізно, мамо, — відповів той. — Знайшов для себе і кілька зернин, щоб пообідати... Тепер будемо вечеряти? — запитав Ховрашок.

— Уже пізно, — сказала Ховрашкова мама, — та й стомилася я за цілий день.

Все-таки дала вона синочкові кілька зернин з торбинки, і обоє полягали спати. Чогось Ховрашок тієї ночі довго не міг заснути. Вранці він першим розбудив маму і попросив маленьку торбину.

— Уже зовсім не рано, — сказав. — Мені вже пора на поле. — Трохи подумавши, додав згодом: "Швидше, мамо, бо за цим рано, як і вчора, прийде оте пізно, і я знову нічого гарного і доброго не зроблю".